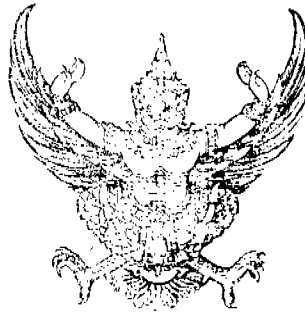

• ตอนที่ ๗๕ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ ธันวาคม ๒๔๙๔

กฎกระทรวง

ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๔๙๔)

ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีเด็ก

และเยาวชน พ.ศ. ๒๔๙๔

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖ และมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. ๒๔๙๔ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑. หลักเกณฑ์และวิธีการลงโทษแก่เด็กและเยาวชน ซึ่งอยู่ในความควบคุมของสถานพินิจหรือสำนักงานรองคณะกรรมการพินิจและคุ้มครองเด็ก ซึ่งละเมิดกฎหมาย ประพฤติชั่ว หรือกระทำความผิดวินัย และการอนุญาตให้เด็กหรือเยาวชน

ตอนที่ ๑๔ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ ธันวาคม ๒๔๕๔ .

ออกนอกสถานพินิจหรือสำนักงานของคณะกรรมการพินิจและ
คุ้มครองเด็ก ให้เป็นไปตามกฎกระทรวงนี้

ข้อ ๒. ทัณฑ์ลงแก่เด็กหรือเยาวชนซึ่งละเมิดกฎหมาย
ประพฤติกู้ หรือกระทำผิดวินัยนั้น แบ่งแยกได้เป็นสองสถาน

(๑) สถานหนักให้ลงทัณฑ์เช่นหรือข้งเดียว

(๒) สถานเบาให้ทำงานหนักหรือตัดประโยชน์และ
ความสะดวกที่สถานพินิจ หรือคณะกรรมการพินิจและคุ้มครอง
เด็กอำนาจให้บางประการ

ข้อ ๓. การที่จะลงทัณฑ์สถานหนักหรือสถานเบานั้น ให้
ผู้อำนวยการสถานพินิจหรือคณะกรรมการพินิจและคุ้มครองเด็ก
คำนึงถึงสวัสดิภาพและอนาคตของเด็กและเยาวชนนั้นยิ่งกว่า
การลงทัณฑ์ และให้คำนึงถึงบุคคลิกนิสัยและสุขภาพและภาวะ
แห่งจิตของเด็กและเยาวชนซึ่งแตกต่างกันเป็นคน ๆ ไป โดย
ลงทัณฑ์ให้เหมาะสมกับตัวเด็กหรือเยาวชนและพฤติกรรม
เฉพาะเรอ แม้วาเด็กหรือเยาวชนนั้นจะได้ละเมิดกฎหมาย
หรือประพฤติกู้หรือกระทำผิดวินัยร่วมกันก็ดี

ข้อ ๔. ถ้าผู้อำนวยการสถานพินิจหรือคณะกรรมการพินิจ
และคุ้มครองเด็กได้พิจารณาตามหลักเกณฑ์ดังกล่าวในข้อ ๓

ตอนที่ ๗๔ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๕

แล้ว เห็นว่าเด็กหรือเยาวชนไทยยังไม่สมควรได้รับการลงทัณฑ์ จะให้ส่งภาคทัณฑ์ไว้ก่อนก็ได้

การภาคทัณฑ์นั้นพึงกระทำเมื่อ

(๑) การละเมิดกฎหมาย ประพฤติชั่ว หรือกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง และ

(๒) เด็กหรือเยาวชนได้สำนึกถึงความผิดที่ได้กระทำไปแล้ว

ข้อ ๕. ก่อนที่จะลงทัณฑ์ ให้ผู้อำนวยการสถานพินิจหรือกรรมการพินิจและคุ้มครองเด็ก ชี้แจงให้เด็กหรือเยาวชนนั้นทราบถึงเหตุที่จะต้องถูกลงทัณฑ์

ข้อ ๖. การสั่งให้ทำงานหนักครั้งหนึ่งต้องไม่เกินสอง ชั่วโมง และห้ามมิให้สั่งให้เด็กหรือเยาวชนทำงานหนักในลักษณะที่เห็นได้ว่าเป็นการใช้แรงงานเด็กหรือเยาวชนเกินกว่าสภาพแห่งร่างกายและสุขภาพของเด็กหรือเยาวชนนั้น

ข้อ ๗. การเมียนเด็กหรือเยาวชน ให้ผู้อำนวยการสถานพินิจ หรือคณะกรรมการพินิจและคุ้มครองเด็กดำเนินการตั้งต่อไป

ตอนที่ ๑๔ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ ธันวาคม ๒๔๕๔

(๑) ส่งเด็กหรือเยาวชนซึ่งจะถูกเขียนไปให้แพทย์
ตรวจว่าจะทนต่อการเขียนได้หรือไม่ ถ้าแพทย์รายงานว่าเด็ก
หรือเยาวชนทนต่อการเขียนได้ จึงให้ดำเนินการเขียน

(๒) สั่งให้เจ้าหน้าที่ของสถานพินิจหรือคณะกรรมการ
พินิจและคุ้มครองเด็กเขียนเด็กหรือเยาวชนต่อหน้าผู้อำนวยการ
สถานพินิจหรือกรรมการพินิจและคุ้มครองเด็ก แล้วแต่กรณี

(๓) ให้เขียนด้วยไม้ไผ่เหลากลมหรือหวายมีเส้นผ่า
ศูนย์กลางไม่เกินหนึ่งเซนติเมตรและยาวไม่เกินหนึ่งเมตร

(๔) ให้เด็กหรือเยาวชนเขียนแล้วเขียนที่ขาอ่อนก่อน
บนด้านหลัง และพยายามอย่าให้ซ้ำแนวกัน

(๕) ถ้าแพทย์ให้ความเห็นว่าเด็กหรือเยาวชนจะทน
ต่อการเขียนต่อไปไม่ได้ก็ให้ยุติการเขียน

(๖) เมื่อเขียนเสร็จแล้วให้ส่งเด็กหรือเยาวชนไปให้
แพทย์ตรวจ และรักษาพยาบาล

ข้อ ๘. ถ้าผู้อำนวยการสถานพินิจหรือคณะกรรมการพินิจ
และคุ้มครองเด็กเห็นว่าสมควรจะขังเดี่ยว ก็ให้ดำเนินการ

การขังเดี่ยวครั้งหนึ่งต้องไม่เกินสามวัน เว้นแต่จะคนที่
ถูกขังเดี่ยวอยู่แล้วเด็กหรือเยาวชนนั้นไว้กระทำการอันเป็นเหตุ

ตอนที่ ๑๔ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ ธันวาคม ๒๔๕๔

ให้ต้องขังเดี่ยวอก ก็ให้ส่งให้ขังเดี่ยวได้อีกครั้งละไม่เกิน สามวัน แต่ถ้าจะขังต่อเป็นครั้งที่สาม รวมวันขังติดต่อกัน เกินหนึ่งสัปดาห์แล้ว ให้ข้อความเห็นชอบจากอธิบดีศาล คดีเด็กและเยาวชนกลางเสียก่อน

ข้อ ๕. เมื่อได้ลงโทษตามข้อ ๖ และหรือข้อ ๗ ไป แล้ว ให้รายงานอธิบดีศาลคดีเด็กและเยาวชนกลางทราบโดย ทะเอียด

ข้อ ๑๐. ผู้อำนวยการสถานพินิจหรือคณะกรรมการพินิจ และคุ้มครองเด็ก มีอำนาจอนุญาตให้เด็กหรือเยาวชนที่อยู่ใน ความคุ้มครองออกนอกสถานพินิจหรือสำนักงานของคณะกรรมการพินิจและคุ้มครองเด็กได้ ภายใต้เงื่อนไขดังต่อไปนี้

(๑) การอนุญาตให้ออกนอกสถานพินิจหรือสำนักงาน ของคณะกรรมการพินิจและคุ้มครองเด็กครั้งหนึ่งจะต้องไม่เกิน สามวัน เว้นแต่ในกรณีที่ได้รับอนุมัติจากอธิบดีหรือผู้พากษา หัวหน้าศาลแห่งศาลคดีเด็กและเยาวชน จึงจะอนุญาตได้ไม่ เกินเจ็ดวัน

(๒) การอนุญาตให้กระทำได้ภายหลังที่เด็กหรือ เยาวชนได้อยู่ในความควบคุมมาแล้วเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสาม

ตอนที่ ๗๔ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ ธันวาคม ๒๔๕๔

เดือน และต้องไม่ให้เป็นการจัดขวางต่ออาคารที่แพทย์ จิตแพทย์
หรือนักจิตวิทยา ที่จะตรวจวินิจฉัยหรือรักษาพยาบาลเด็กหรือ
เยาวชนนั้น

(๓) ในเดือนใดที่เด็กหรือเยาวชนใดละเมิดกฎหมาย
ประพฤติชั่ว หรือกระทำความผิดวินัยถึงถูกเขียนหรือขังเดี่ยว ห้าม
มิให้อนุญาตให้เด็กหรือเยาวชนนั้นออกนอกสถานพินิจหรือ
สำนักงานของคณะกรรมการพินิจและคุ้มครองเด็กในเดือนนั้น

ความข้อนี้นมิให้ใช้บังคับในกรณีเด็กหรือเยาวชนเจ็บป่วย
จำเป็นต้องรับการรักษาพยาบาลในสถานพยาบาลอื่น

ข้อ ๑๑. วันที่อนุญาตให้ออกจากสถานพินิจหรือสำนักงาน
ของคณะกรรมการพินิจและคุ้มครองเด็ก ให้นับเป็นวันควบคุม
ในสถานพินิจหรือสำนักงานของคณะกรรมการพินิจและคุ้มครอง
เด็ก แล้วแต่กรณี

ให้ไว้ ณ วันที่ ๓๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๕๔

เชมชาติ บุณยรัตพันธุ์
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม